

mv. af mindst 4 måneders varighed i den medlemsstat, der har udstedt arrestordren. Der kan ske udlevering til *strafforfølgning*, hvis arrestordren er udstedt for en lovovertrædelse, der i den pågældende medlemsstat kan straffes med fængsel i mindst 12 måneder i den medlemsstat, der har udstedt arrestordren.

Der kan endvidere ske udlevering til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse uanset kravet om dobbelt strafbarhed, såfremt arrestordren er udstedt for en lovovertrædelse, der er omfattet af de i artikel 2, stk. 2, særligt opregnede handlinger (den såkaldte positivliste), og handlingen i den anmodende medlemsstat kan medføre frihedsstraf inden for en strafferamme på mindst 3 år.

Rammeafgørelsens artikel 2 om anvendelsesområdet for den europæiske arrestordre indebærer, at det er nødvendigt at ændre de gældende betingelser i udleveringslovens § 2, stk. 1, (danske statsborgere) og § 2 a (udlændinge) for udlevering fra Danmark til en anden EU-medlemsstat.

Der foreslås derfor indsat en ny bestemmelse i udleveringslovens § 10 a, der fastsætter betingelserne for udlevering af personer (dvs. både danske statsborgere og udlændinge) til andre EU-medlemsstater. Efter den foreslåede bestemmelse (stk. 1) kan der ske udlevering til en medlemsstat til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse, selv om den pågældende handling ikke er strafbar efter dansk ret, hvis handlingen er omfattet af positiv-listen og efter lovgivningen i den anmodende medlemsstat kan straffes med fængsel mv. i mindst 3 år.

For handlinger, som ikke er omfattet af positiv-listen, kan der ifølge den foreslåede bestemmelse (stk. 2) ske udlevering af personer til *strafforfølgning*, hvis den strafbare handling i den pågældende stat kan medføre fængsel (eller en anden frihedsberøvende foranstaltning) i mindst 1 år, og en tilsvarende handling er strafbar efter dansk ret. I modsætning til de gældende bestemmelser om udlevering af henholdsvis egne statsborgere eller udlændinge er det således efter den foreslåede bestemmelse strafferammen i den anmodende stat – og ikke strafferammen efter dansk lov – der er afgørende for, om der kan ske udlevering.

Uden for positiv-listen kan der efter den foreslåede bestemmelse endvidere ske udlevering af personer til *straffuldbyrdelse* i en medlemsstat, hvis den pågældende er idømt fængsel eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af mindst 4 måneders varighed, og en tilsvarende handling er strafbar efter dansk ret (stk. 3). Det er således alene den faktisk idømte straf eller foranstaltning, der som udgangspunkt er afgørende for, om anmodningen om udlevering kan imø-

dekomes. Der stilles således ikke – i modsætning til hvad der er gældende i dag efter udleveringslovens § 2 a, jf. § 3, hvorefter det er en betingelse, at lovovertrædelsen efter dansk ret kan straffes med fængsel i mindst 6 måneder – et supplerende strafferammekrav for den pågældende handling.

4.1.2.1. Dobbelt strafbarhed (lovovertrædelser inden for eller uden for positiv-listen)

Efter rammeafgørelsens artikel 2, stk. 4, og artikel 4, stk. 1, kan der som udgangspunkt stilles krav om, at den handling, for hvilken den europæiske arrestordre er udstedt, ligeledes er strafbar i den anmodede medlemsstat. Dette indebærer, at det som udgangspunkt kan stilles som betingelse for udlevering til en anden EU-medlemsstat, at en handling svarende til den handling, for hvilken der søges udlevering, er strafbar efter dansk ret.

Kravet om dobbelt strafbarhed har længe været et grundlæggende princip i dansk strafferet. Efter Justitsministeriets opfattelse bør lovforslaget udformes således, at muligheden for at stille krav om dobbelt strafbarhed udnyttes. Lovforslaget indeholder derfor i § 10 a, stk. 2 og 3, bestemmelser, hvorefter det er en betingelse for udlevering for handlinger uden for positiv-listen, at en handling, der svarer til den, der søges udlevering for, ligeledes er strafbar efter dansk ret.

Med hensyn til kravet om dobbelt strafbarhed, som ifølge lovforslaget skal gælde for handlinger, der ikke er omfattet af positiv-listen, fremgår det af rammeafgørelsens artikel 2, stk. 4, at dette skal administreres fleksibelt, således at kravet anses for opfyldt, hvis de handlinger, der er beskrevet i arrestordren, helt eller delvist svarer til en lovovertrædelse i den anmodede medlemsstat. Dette indebærer, at det vil være tilstrækkeligt, for at kravet om dobbelt strafbarhed må anses for opfyldt, at sigtelsen, tiltalen eller dommen – uanset den retlige beskrivelse – vedrører en handling, som ligeledes efter dansk ret ville være strafbar, hvis handlingen havde fundet sted her i landet.

Efter rammeafgørelsens artikel 2, stk. 4, er det imidlertid ikke muligt at stille krav om dobbelt strafbarhed, såfremt arrestordren er udstedt for en lovovertrædelse, der er omfattet af de i artikel 2, stk. 2, særligt opregnede handlinger – den såkaldte positiv-liste – hvis disse handlinger i den anmodende medlemsstat kan medføre frihedsstraf inden for en strafferamme på mindst 3 år.

En række af de lovovertrædelser, der er opført på positiv-listen, er omfattet af EU-instrumenter, der forpligter medlemsstaterne til at kriminalisere nærmere opregnede strafbare handlinger. Endvidere har Rådet i